

מדת בדת

לע"נ הרה"ג ר' ידעאל בן רבי צבי יהודה מלצר זצ"ל
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

גליון 242 פרשת דברים תשפ"ד

בבא בתרא מז-נג

דף מז נחלקו אם ערב קבלן מעיד על שדותיו של הלוח אם הוא כערב רגיל שיכול להעיד או שנח לו שיהיה ללוח עוד שדות כדי שיהיה למלוח מהיכן לטרוף.

ר' יוחנן אומר שאף שאין לאומן חזקה אך לבנו יש חזקה כשאנו אומן וכן אף שאין לאריס חזקה אך יש לבנו ש חזקה כשאנו אריס, לגולן אין חזקה וגם לבנו אין חזקה אך לבן בנו יש חזקה, ולכאורה אם הם באים בטענת ירושה א"כ לכולם אין חזקה ואם אינם באים בתורת ירושה מדוע לבן גולן אין חזקה, ויש לומר שמדובר שיש עדים שהודה להם שזה של הבן ולכולם יש חזקה כיון שהודה להם שכן האמת אך לבן גולן אין חזקה כדברי רב כהנא שאם לא היה מודה לו היה לוקח אותו ואת חמורו לפקיד, ורבא אומר שלפעמים גם לבן בנו של גולן אין חזקה כשטוען שהיה שייך לאבי אביו.

ר' יוחנן מבאר שגולן נקרא כשהחזיק גולן על שדה זו ורב חסדא סובר שמדובר באדם ממשפחה של רשעים שהורגים נפשות על עסקי ממון.

שנו בכרייתא שאמנם אין לאומן חזקה אך אם ירד מאומנותו יש לו חזקה וכן אריס כשירד מאריסותו יש לו חזקה וכן בן שחלק ואשה שהתגרשה הם כשאר כל אדם, ולכאורה יש חידוש בבן שחלק שלא נאמר שהאב מחל לו, קמ"ל שיש לו חזקה, אך לגבי אשה שהתגרשה פשוט שיש לה חזקה **עמוד ב** יש לומר שמדובר בספק מגורשת וכדברי ר' זירא בשם ר' ירמיה בר אבא בשם שמואל שבעלה חייב במזונותיה.

ר"נ אמר שאמר לו רב הונא שאם כולם הביאו ראייה ראייתם ראייה ומעמידים את השדה בידם אך גולן שהביא ראייה אין ראייתו ראייה ולא מעמידים שדה בידו, ולכאורה קשה מה החידוש הרי שנינו שאם לקח מסקריקון וחזרו ולקח מבעה"ב מקחו בטל, יש לומר שהוא בא להוציא מדברי רב שאמר שרק באמר לך חזק וקני לא קנה אך בשטר קנה, קמ"ל כדברי שמואל שלא קנה גם בשטר עד שיכתוב אחריות נכסים, ורב ביבי מסיים בשם ר"נ שמוציאים ממנו את הקרקע אך הנגזל צריך להחזיר את המעות שקיבל ממנו וכל זה כשהעדים אמרו בפנינו מנה לו אך אם אמרו בפנינו הודה לו לא יחזיר לו את המעות, כמו שאמר רב כהנא שאם לא היה מודה היה מביא אותו ואת חמורו לפקיד.

רב הונא אומר שאם כפוהו למכור ומכר המכירה חלה שהרי כל מכירה היא מחמת שהוא אנוס למעות ובכ"ז חל המכר, אך יש לחלק בין אנוס של עצמו לאנוס מאחרים,

דף מח אך יש להוכיח מהברייתא שמהפסוק **יקריב אותו** לומדים שכופים אותו להביא קרבן, ואין לומר שיביא בעל כרחו שכתוב **לרצונו** והיינו שכופים אותו עד שיאמר רוצה אני, אך יש לדחות ששם הוא אכן רוצה כדי שיהיה לו כפרה והוא אמר רוצה אני בלב שלם, אלא יש להוכיח מהסיפא וכן אשה הוא רוצה כי מצוה לשמוע דברי חכמים רוצה אני, ויש לדחות ששם הוא רוצה כי מצוה לשמוע דברי חכמים אלא יש לומר שדברי רב הונא הם מסברא שמחמת האנוס הוא גומר ומקנה, ורב יהודה מקשה שנינו בברייתא שגט המעושה בישראל כשר ובעכו"ם פסול אך ב"ד יכולים לחבוט אותו ע"י עכו"ם שיאמרו לו עשה מה שב"ד אומרים לך, ולכאורה מדוע פסול בעכו"ם הרי יתכן שהוא גומר ומגרש מחמת שאנוסים אותו, ויש לומר כדברי רב משרשיא שאכן מדאורייתא הגט כשר גם במעושה ע"י עכו"ם אלא שפסלו בעכו"ם כדי שאשה לא תלך ותתלה עצמה בעכו"ם ותפקיע עצמה מיד בעלה, ורב המנוא מקשה מהמשנה שאם לקח מסקריקון ולקח אח"כ מבעה"ב מקחו בטל, ולכאורה נאמר שהוא מקנה מחמת אונסו, ויש לדחות שאכן רב ביאר שם שרק כשאמר לך חזק וקני לא קנה אך בשטר קנה, ולשמואל שאומר שגם בשטר לא קנה יש לומר ששמואל מודה שקנה שבעה"ב קיבל מעות, ולפי רב ביבי שביאר בשם ר"נ שרק קרקע אין לו אך הוא מקבל את מה ששילם א"כ רואים שלא קנה כלל באונס גם בקיבל מעותיו, יש לומר שרב ביבי הוא רק מאמר של אמורא ורב הונא חולק על זה, ורבא פסק שכפוהו ומכר המכר חל ודוקא כשכפוהו למכור שדה סתם **עמוד ב** אך אם כפוהו למכור שדה זו לא חל המכר, אך זה דוקא כשלא מנה המעות אך אם מנה אותם א"כ הוא גמר והקנה, ולא קנה רק אם לא היה יכול להשתמש אך אם יכל להשתמש ולא השתמש המכר חל, ולהלכה בכל המקרים כשכפוהו למכור חל המכר גם בשדה זו שהרי אשה היא כשדה זו ואמימר אמר שאם כפוהו וקידש חלו הקידושין, ומר בר רב אשי סובר שבאשה לא חלו הקידושין שהרי עשה שלא כהוגן לכן עשו עמו שלא כהוגן וחכמים הפקיעו ממנו את הקידושין, ורבינא מקשה שאמנם בקידש בכסף מובן שהפקיעו את הקידושין שהפקר ב"ד

הפקר, אך בקידש בביאה אין הפקיעו את הקידושין אמר רב אשי שחכמים עושים את הביאה כבעילת זנות.

אדם ושמו טאבי כפה את פאפי על עץ כינרא למכור לו שדה ורבה בר בר חנה חתם עם עד נוסף על מודעא ועל שטר המכירה, אמר רב הונא שמי שחתם על המודעא עשה כראוי וגם מי שחתם על המכירה עשה כראוי, אך קשה ממה נפשך אם חלה המכירה אין המשמעות המודעא ואם חלה המודעא לא חלה המכירה, יש לפרש בדברי רב הונא שאם לא היתה מודעא החתימה על שטר המכירה היא כראוי, ורב הונא לשיטתו שאם כפוהו למכור חל המכר, אך קשה שר"נ אמר שאם אמרו העדים שמה שחתמנו על הלואה זה אינו אמת אלא היה רק באמנה על כך שילוח בעתיד, אין נאמנים לסתור את השטר

דף מט וכן אינם נאמנים לומר בשטר מכר שהמוכר מסר מודעא לבטל את המכר, יש לומר שרק בעל פה אינו מועיל שבעל פה לא מרע שטר כתוב, אך אם המודעא כתובה בשטר זה מרע את שטר המכירה.

מר בר רב אשי סובר שעדים לא נאמנים לומר שחתמו באמנה אך הם נאמנים לומר שהיתה מודעא על המכירה והחילוק הוא שאסור לכתוב באמנה אך כתיבת מודעא זה מצוה כדי להציל את הנאנס מיד עושקו.

לכאורה פשוט שאיש לא יחזיק בנכסי אשתו שהרי הוא אוכל פירות, יש לומר שהמשנה באה לחדש גם כשכתב לה דין ודברים אין לי בנכסייך, אך קשה איך מועיל סילוק הרי שנינו שלא מועיל אם אומר לחבירו דין ודברים אין לי על שדה זו ואין לי עסק בה וידי מסולקות ממנה, וביארו אצל ר' ינאי שהמשנה מדברת שכתב לה כך בעודה ארוסה וכדברי רב כהנא **עמוד ב** שנחלה שבהא לאדם משקום אחר הוא יכול להתנות שלא יזכה בה, וכמו שאמר רבא שאדם יכול לומר אי אפשרי בתקנת חכמים כגון זו שומעים לו והיינו כמו המקרה שאמר רב הונא בשם רב שאשה יכולה לומר לבעלה שהיא מוותרת על מזונותיה והבעל לא יקבל את מעשה ידיה.

שנינו במשנה שלבעל אין חזקה משמע שאם יביא ראייה שמכרה לו זה יועיל לקיים את המכירה, אך קשה שהאשה יכולה לומר שחתמה כל המכירה כדי לעשות לבעלה נחת רוח, כמו שנינו שאם לקח מהאיש ואח"כ לקח מהאשה מקחו בטל, משמע שאשה יכולה לומר שהסכימה לחתום כדי לעשות נחת רוח לבעלה, אך יש לדחות שרבה בר רב הונא ביאר באותה משנה שרק באותם ג' שדות שהבעל שיעבד לאשה יותר משאר הנכסים לא חלה המכירה, והיינו אחת שכתב לה בכתובתה,

דף נ ואחת שיחד לה בכתובתה ואחת שהאשה הכניסה שדה מבית אביה ושמו את שויו בעת שהכניסה לו ואם פחת או הותר זה לבעלה, ולכאורה אם רבה בא למעט משאר נכסים א"כ כשהיא לא חותמת לקונה על מה שבעלה מכר יהיה איבה שבעלה יאמר ענין נתת בגירושין או מיתה, ואין לומר שבא למעט נכסי מלוג שהרי אמרימר אמר שאיש ואשה שמכרו בנכסי מלוג לא עשו כלום, ויש לומר שאמימר דיבר כשהבעל מכר ומת והאשה מוציאה ואם היא מכרה ומתה הבעל מוציא כמו שאמר ר' יוסי בר חנינא שתקנו באושה שאשה שמכרה בנכסי מלוג ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות, ואם מכרו שניהם או שהאשה מכרה לבעל עצמו המכירה חלה, עוד י"ל שאמימר סובר כר' אלעזר שנינו שמי שמכר עבדו והתנה עמו שישמש אותו ל' יום לדעת ר"מ באותם ל' יום יש לראשון דין יום או יומיים אם הכהו ומת אחר מעת לעת כי הוא תחתיו ולשני אין דין יום או יומיים כי אינו תחתיו שקנין פירות של הראשון הוא קנין הגוף, ור' יהודה סובר שרק לשני יש דין יום או יומיים כי הוא כספו והראשון אינו בדין יום או יומיים כי אינו כספו שקנין פירות של הראשון זה לא קנין הגוף, **עמוד ב** ור' יוסי סובר שלשניהם יש דין יום או יומיים שהוא תחת הראשון וכספו של השני והוא מסתפק קנין פירות קנין הגוף או לא וספק נפשות להקל, ור"א סובר שלשניהם אין דין יום או יומיים שהוא לא כספו של הראשון ואינו תחת השני, ורבא ביאר שר"א למד מהפסוק **לא יוקם כי כספו** הוא והיינו כספו המיוחד לו, וכן הדין בבעל ואשה שמכרו בנכסי מלוג שהמכירה לא חלה כי האכילת פירות היא של הבעל והקרקע שייכת לאשה.

שנינו במשנה שלאיש אין חזקה בנכסי אשתו, יש להקשות לדברי רב שאומר שאשת איש צריכה למחות ואין לומר למחות לאחרים שהרי רב אמר שלא מחזיקים בנכסי אשת איש שהיא סומכת על בעלה וא"כ רב אמר שאשה לא צריכה למחות בבעלה ורבא מבאר שמדובר שהבעל חפר בקרקע בורות שיחים ומערות, אך קשה מדברי ר"נ בשם רבה בר אבוב שאין חזקה לנזקין, יש לומר כדברי רב מרי שאין חזקה לגבי נזק

של עשן, או כרב זביד שאין חזקה בנזק של ריח בית הכסא, ורב יוסף מבאר שרב דיבר לגבי אחר שאכל חלק משנות החזקה בחיי הבעל ואכל ג' שנים אחר מותו ומתוך שיכל המחזיק לומר אני קניתי ממך הוא נאמן לומר את מכתב לבעלך והוא מכר לי.

דף נא דייני גולה שמואל וקרנא סוברים שמחזיקים בנכסי אשת איש ואמר רב שהלכה כמותם אמרו לו רב כהנא ורב אסי וכי חזרת משמועתך אמר להם שכנראה דייני גולה דברו בהחזיק בחיי בעלה ועוד ג' שנים אחר מותו, כמו שביאר רב יוסף את המשנה לדעת רב.

לכאורה פשוט שלאשה אין חזקה בנכסי בעלה שהרי היא אוכלת מזונות, יש לומר שמדובר שהבעל יחד לה קרקע אחרת למזונותיה, ומשמע שאם האשה תביא עדים שמכר לה היא נאמנת, אך קשה שהבעל יוכל לומר שהוא מכר לה כדי לגלות מעות שחבויים אצלה וא"כ נוכיח מהמשנה שמי שמכר לאשתו קנתה ואינו יכול לומר שמכר כדי לגלות את המעות שאצלה, ויש לדחות שהדיוק הוא שאם יש לאשה ראייה בשטר מתנה היא קונה.

ר"נ אמר לרב הונא שהוא לא היה אתמול בתחום העיר בביהמ"ד שאמרו דברים חשובים, אמר לו מה אמרו אמר ר"נ שבעל שמכר קרקע לאשתו קנתה ולא אומרים שמכר לה כדי לגלות מעות שיש לה, אמר לו שזה פשוט שהרי גם בלי מעות היא תקנה בשטר כמו ששינונו שנכסים שיש להם אחריות נקנים בכסף שטר וחזקה, אמר לו ר"נ ששינונו על כך ששמואל אמר שרק בשטר מתנה אך בשטר מכר לא קנה עד שיתן לו את דמיה, והקשה רב הונא שרב המנונא שאל על דברי שמואל ששינונו כברייטא בשטר כיצד כתב לו על הנרי או על החרס אף שאין בו שוה פרוטה שדי מכורה או קנויה לך היא מכורה ונתונה, ואמנם רב המנונא עצמו תירץ שהברייטא מדברת במכר שדהו מפני רעתה שקונה בלי נתינת דמים, ורב אשי ביאר שמדובר באופן שנותן במתנה וכתב בלשון מכר ליפות כוחו, ויש להוכיח מברייטא שאם לזה מעות מעבד ושחררו או שלוה מאשתו וגירשה אינו חייב לה ולכאורה הטעם הוא כי רצה לגלות מעות שיש לה, ויש לדחות שלגבי הלואה אנחנו עדים שאינו רוצה להיות עבד לזה **לואיש מלוה** לעבדו או אשתו. **רב הונא בר אבין** שלח לתלמידים שמי שמכר שדה לאשתו היא קנתה **עמוד ב** והבעל אוכל פירות של אותה שדה אך ר' אבא ור' אבהו וכל גדולי הדור אמרו שהוא בקש לתת לה במתנה שלא יאכל פירותיה ומה שכתב לה בלשון מכר הוא כדי ליפות כוחה, אך קשה מהברייטא ששינונו לעיל שבעל שלוה לעבדו ושחררו או לאשתו וגירשה אינו חייב להם וזה בגלל שהוא רצה לגלות מעות שיש להם, ויש לדחות שהסיבה היא שהבעל לא נעשה עבד לעבדו או אשתו.

רב אומר שאם הבעל מכר שדה לאשתו היא קונה והוא אוכל פירות ואם נתן לה במתנה היא קונה והוא לא אוכל פירות, ור"א סובר שגם במכר אינו אוכל פירות, ורב חסדא עשה מעשה כדעת ר"א ואמרו לו רבן עוקבא ורבן נחמיה בני בתו של רב וכי אתה עוזב את הגדולים ועושה כמו הקטנים אמר לו אני עשיתי כמו הגדולים, שרביין אמר בשם ר' יוחנן שביין במכר בין במתנה קנתה הבעל לא אוכל פירות, ורבא פוסק שבמכר האשה לא קנתה והבעל אוכל פירות ובמתנה היא קנתה והבעל אוכל פירות, ולכאורה קשה שבתחילה אומר רבא שלא קנתה ואח"כ הוא אומר שהבעל אוכל פירות משמע שהיא קנתה את הגוף, ויש לבאר כדברי רב יהודה שהאשה לא קנתה כשיש מעות טמונים ואם אין מעות טמונים היא קנתה, ובוזה אמר רבא שהבעל אוכל פירות.

שנו בברייטא שלא מקבלים פקדונות מנשים או עבדים או תינוקות ואם קיבל מהאשה יחזיר לה ואם היא מתה יחזיר לבעלה ואם קיבל מהעבד יחזיר לעבד ואם מת העבד יחזיר לאדונו,

דף נב אם קיבל מקטן לא יחזיר לו אלא יעשה לו סגולה ואם מת יחזיר ליוורשו, וכולם אם אמרו בשעת מותם שהם של פלוני יעשה כפירושם ואם אינו מאמין להם יעשה פירוש לפירושם ויחזיר לבעליהם.

אשת רבה בר בר חנה אמרה בעת פטירתה שעגילים אלו הם של מרתא ובני בתה ורב אמר לו שאם אתה מאמין לה עשה כמו שאמרה ואם אינך מאמין עשה פירוש לפירושה ותשאיר לעצמך.

רב חסדא מבאר שסגולה היינו ספר תורה, ורבה בר בר הונא סובר שזה דקל שהוא אוכל ממנו תמרים.

שינונו במשנה שאין לבן חזקה בנכסי האב, אמר רב יוסף שאין חזקה גם אם חלקו, ורבא אומר שאם חלקו יש חזקה, ואמר רב ירמיה מדפתי שרב פפי עשה מעשה כדברי רבא ור"נ בר יצחק אמר בשם רב חייא מהורמיז שרב אחא בר יעקב אמר לו בשם ר"נ בר יעקב כדעת רבא וכן הלכה, וכן שינונו בברייטא שכן שחלק ואשתו שהתגרשה יש בהם חזקה כשאר כל אדם.

אחד מהאחים שהוא נושא ונותן בתוך הבית ויש שטרות הלואה ומכירה על שמו והוא אומר שהם שלו שנפלו לו מבית אבי אמו אמר רב שהוא צריך להביא ראייה, ושמואל סובר שהאחים צריכים להביא ראייה, ואמר שמואל שרב מודה שאם הוא מת שהאחים יביאו ראייה, ומקשה רב פפא שלא טוענים ליתומים במה שאין אביהם יכול לטעון

כמו שרבא הוציא מספריים של סורקי בגדים וספר אגדה מיתומים בלי ראייה בדברים שעשויים להשאיל ולהשכיר **עמוד ב** כמו שאמר רב הונא בר אבין שבדברים שעשויים להשאיל ולהשכיר אין נאמנות לומר לקוחים הם ביד.

רב חסדא אומר שדברי רב זה רק כשאוכלים יחד מעיסה אחת אך אם הם חלוקים באכילתם הם יביאו ראייה כי יתכן שהוא קימץ מעיסתו. **רבה** אומר שהראיה שאמר רב היינו ראייה בעדים, ורב ששת אומר שזה ראייה בקיום השטר.

רבא אמר לר"נ שמצד אחד יש את דעת רב ומצד שני את דעת שמואל ורבה ורב ששת נחלקו בדעת רב כמו מי אתה סובר, אמר ר"נ שישנה ברייתא שאחד מהאחים שהיה נושא ונותן בתוך הבית ויצאו על שמו שטרות הלואה ומכירה והוא אמר שהם שלו שנפלו לו מבית אבי אמו עליו להביא ראייה, וכן אשה שנושאת ונותנת בתוך הבית ויש על שמה שטרות הלואה ומכירה והיא אומרת שהן שלה שנפלו לה מבית אבי אביה או אבי אמה עליה להביא ראייה, ולכאורה מה הברייטא צריכה להוסיף גם לגבי אשה, יש לומר שהיה מקום לומר שנאמין יותר לאשה כי זה שבח לה שב"ד מאמינים לה להיות אפוטרופוס על היתומים, קמ"ל שאינה נאמנת.

יש להקשות במה ששינונו שיש חזקה בנעל גדר ופרץ, וכי לכאורה בכל העולם אין חזקה זו, ויש לפרש במשנה במה דברים אמורים בחזקה שיש עמה טענה כשהמוכר אומר לא מכרתי והלוקח אומר ממך קניתי אך בחזקה בלי טענה כגון מתנה ואחים שחלקו ומחזיק בנכסי הגר שזה רק לקנות מועיל חזקה בנעל גדר פרץ כל שהוא.

ר' אושעיא שנה בברייטא של קידושין של לוי בנעל גדר פרץ כל שהוא בפניו זה חזקה ולכאורה משמע שזה לא חזקה שלא בפניו, מבאר רבא שאם זה בפניו הוא לא צריך לומר לו לך חזק וקנה, **דף נג** אך שלא בפניו הוא צריך לומר לו לך חזק וקנה.

רב מסתפק מה הדין במתנה אמר שמואל מה הספק הרי אם במכר שנותן מעות צריך לומר לך חזק וקנה ואם לא לא קנה ק"ו במתנה, ויש לבאר שרב סבר שאולי במתנה אינו צריך לומר כך כי נותנים בעין יפה.

יש לבאר כל שהוא כדברי שמואל שאם גדר גדר והשלימו לעשרה טפחים או שפרץ פרצה שיכול להכנס בה זה חזקה, ויש להקשות בגדר שאם קודם לא היו יכולים לעלות עליו וגם עכשיו לא א"כ מה הוא עשה ואם קודם יכלו לעלות ועכשיו לא א"כ הוא עשה הרבה, יש לומר שמדובר שקודם יכלו לעלות בקלות ועכשיו יכולים לעלות רק בדוחק, וכן יש להקשות בפרצה שאם נכנסו בה קודם וגם עכשיו א"כ מה הוא עשה ואם קודם לא נכנסו כלל ועכשיו נכנסים א"כ הוא עשה הרבה, ויש לבאר שמדובר שקודם נכנסו בדוחק ועכשיו נכנסים ברווח.

ר' אסי אומר בשם ר' יוחנן שאם נתן צרור בקרקע והועיל בה או שנטל צרור והועיל בה זה חזקה, ולכאורה אם מדובר שנתן צרור ועצר מים מלהכנס לקרקע ונטל צרור והוציא את המים מהקרקע א"כ איך קנה הרי הוא רק מבריח ארי מנכסי חבירו, אלא יש לבאר שנתן צרור וע"י כך נשאר בה המים או שנטל צרור וע"י כך נכנסו אליה מים קנה.

עוד אמר רב אסי בשם ר' יוחנן שאם היו שתי שדות עם מיצר אחד ביניהם אם החזיק באחת מהם לקנותה קנאה **עמוד ב** ואם החזיק כדי לקנות אותה ואת חברתה קנה אותה אך לא את חברתה ואם החזיק כדי לקנות את חברתה גם אותה לא קנה, ור' זירא מסתפק במקרה שהחזיק באחת לקנות אותה ואת המיצר ואת חברתה האם אומרים שמיצר הארץ הוא אחד או שכל אחת עומדת לחוד, ור"א מסתפק במקרה שהחזיק במיצר כדי לקנות אחת מהן האם המיצר הוא כמו האפסר של הקרקע או שכל אחת עומדת לחוד, ונשאר בתיקו.

ר"נ אומר בשם רבה בר אבבה שאם היו שני בתים אחד לפני מהשני והחזיק בחיצון לקנותו קנאו ואם החזיק כדי לקנות אותו ואת הפנימי קנה רק את החיצון ואם החזיק כדי לקנות את הפנימי לא קנה גם את החיצון ואם החזיק בפנימי כדי לקנות אותו ואת החזיק בו כדי לקנותו וגם את החיצון קנה את שניהם כי החיצון משועבד לפנימי ואם החזיק בפנימי כדי לקנות רק את החיצון לא קנה גם את הפנימי.

ר"נ אומר בשם רבה בר אבבה שאם אחד בנה פלטרין גדולים בנכסי הגר ובה אחר והעמיד שם דלתות השני קנה כי הראשון רק הפך בלבנים, ורב דימי בר יוסף אמר בשם ר"א שמי שמצא פלטרין בנויים בנכסי הגר וסד בהם סיווד או כיוור אחד קנה ורב יוסף אמר ששיעור התיקון שקונה הוא אמה ואמר רב חסדא שהיא כנגד הפתח.

רב עמרם אומר שרב ששת אמר שמי שמציע מצעות בנכסי הגר קנה והאיר עיניו לכך מברייטא שאומרת כיצד קונים עבד בחזקה, שאם נעל או התיר לו מנעלו או שהולך כליו אחריו לבית המרחץ והפשיטו והרחיצו וסכו וגרדו והלבישו והנעילו והגביהו קנאו רבו, ור"ש סובר שחזקה אינה גדולה מהגבהה שקונה בכל מקום, ולכאורה על מה דיבר ר"ש, ויש להוסיף בברייטא שאם הגביה העבד את רבו קנה אך אם הרב הגביה את העבד לא קנאו ואמר ר"ש שחזקה אינה גדולה מהגבהה שקונה בכל מקום.